

instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonywania

planowych zadań środki objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. K. Zemaitis

248

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 11 lutego 1952 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 14 sierpnia 1951 r. w sprawie rejestracji i skupu reglamentowanych metali nieżelaznych.

Na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 46, poz. 341, z 1950 r. Nr 49, poz. 447) i w związku z § 2 rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 maja 1951 r. w sprawie uznania metali nieżelaznych za reglamentowane oraz zgłoszenia do rejestracji tych metali (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 334) i w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 4 czerwca 1951 r. w sprawie obrotu i gospodarowania reglamentowanymi metalami nieżelaznymi (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 14 sierpnia 1951 r. w sprawie rejestracji i skupu reglamentowanych metali nieżelaznych (Monitor Polski Nr A-80, poz. 1109) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Termin zgłaszania metali nieżelaznych, posiadanych w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia, oraz metali nieżelaznych, co do których okoliczności uzasadniają obowiązek zgłoszenia do rejestracji zaistniały po dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia, lecz przed dniem 31 stycznia 1952 r., upływa z dniem 30 czerwca 1952 r.”;

2) w § 10 ust. 2 wyrazy: „do dnia 31 grudnia 1951 r.”

zastępuje się wyrazami: „do dnia 30 września 1952 r.”;

3) w § 14 pkt 1 dodaje się po wyrazie „cer” wyraz „iryd”;

4) w § 17 ust. 3 dodaje się zdanie w brzmieniu: „Do wniosku o zezwolenie dotyczące metali nieżelaznych zgłoszonych do składnic, o których mowa w § 16 ust. 1 pkt 4, powinno być dołączone zaświadczenie właściwej składnicy stwierdzające wykonanie przez posiadacza obowiązku zgłoszenia metali nieżelaznych objętych wnioskiem”;

5) po § 17 dodaje się § 17a w brzmieniu:

„§ 17a. 1. Zakłady przemysłowe i rzemieślnicze, dokonujące przerobu powierzonych metali nieżelaznych, powinny przed dokonaniem tego przerobu zawiadomić o przyjęciu zamówienia właściwą jednostkę gospodarczą uprawnioną do rozpatrywania wniosków, o których mowa w § 17 ust. 1, o ile zamawiający nie jest jednostką gospodarki społecznej.

2. Zawiadomienie o przyjęciu zamówienia powinno zawierać dane określone w § 15 pkt 1—4 oraz imię, nazwisko i adres (firmę) zamawiającego, jak również nazwę i adres zakładu dokonującego zawiadomienia”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 14 września 1951 r.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. E. Misiurewicz

249

OKÓLNIK Nr 40 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 lutego 1952 r.

w sprawie zasad używania środków lokomocji do przejazdów miejscowych we władzach, urzędach i przedsiębiorstwach państwowych.

Jednym ze zjawisk marnotrawstwa środków rzeczowych jest stałe, bez względu na wagę i pilność sprawy, kierunek i odległość jazdy, używanie samochodów służbowych do przejazdów miejscowych. Niczym nie uzasadnione przyzwyczajenie to stwarza fikcyjną potrzebę dodatkowych etatów samochodowych, a w konsekwencji powoduje nadmierne wydatki ze Skarbu Państwa. Tymczasem publiczne środki lokomocji w czasie godzin urzędowych mają przebiegi nie wykorzystane (tramwaje, autobusy, trolleybusy) lub też przestoje (taksówki).

Zasadą powinno być, że do obsługi przejazdów miejscowych w miastach posiadających linie tramwajowe, autobusowe czy trolleybusowe służy w pierwszym rzędzie miejski tabor komunikacji publicznej. Szybki środek lokomocji — samochód służbowy lub taksówka — może być używany jedynie na trasach pozbawionych dogodnych połączeń komunikacji miejskiej, nadto zaś w sprawach szczególnie pilnych.

W celu uregulowania zasad używania środków lokomocji do przejazdów miejscowych ustala się, co następuje:

I. W celu skrócenia manipulacji przy dokonywaniu zwrotów lub wypłat na przejazdy miejskimi środkami lokomocji (tramwajami, autobusami, trolleybusami) w miastach, posiadających miejskie linie komunikacyjne, jak również w celu uniknięcia przerzucania tych kosztów na pracownika jednostki służbowe nabywać będą z przeznaczonych na ten cel kredytów w Miejskich Przedsiębiorstwach Komunikacyjnych bloczki jednorazowych biletów służbowych według wzoru, zatwierdzonego przez Ministerstwo Gospodarki Komunalnej.

Biletu te komórka finansowa lub inna, wyznaczona przez kierownika jednostki służbowej lub przewodniczącego przewidyw rad narodowej, rozdzielać będzie co miesiąc na poszczególne komórki w zależności od potrzeb.